

Aspekty finansowe traktatu lizbońskiego

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 maja 2009 r. w sprawie aspektów finansowych traktatu lizbońskiego (2008/2054(INI))

Parlament Europejski,

- uwzględniając traktat lizboński zmieniający Traktat o Unii Europejskiej i Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, podpisany w dniu 13 grudnia 2007 r. (dalej nazywany „traktatem z Lizbony”),
 - uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej i Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską zmieniony Jednolitym Aktem Europejskim oraz traktatami z Maastricht, Amsterdamu i Nicei,
 - uwzględniając porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami¹,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 11 marca 2003 r. w sprawie reformy procedury budżetowej: możliwe opcje w perspektywie przeglądu traktatów²,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 29 marca 2007 r. w sprawie przyszłości zasobów własnych Unii Europejskiej³,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 8 czerwca 2005 r. w sprawie wyzwań politycznych i środków budżetowych w rozszerzonej Unii w latach 2007-2013⁴,
 - uwzględniając konkluzje z posiedzenia Rady Europejskiej w dniach 11-12 grudnia 2008 r. dotyczące ponownego podjęcia prac w związku z traktatem z Lizbony,
 - uwzględniając art. 45 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej oraz opinie Komisji Spraw Zagranicznych i Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi (A6-0183/2009),
- A. mając na uwadze, że traktat z Lizbony wprowadza daleko idące zmiany w dziedzinie finansów Unii, w szczególności dotyczące stosunków międzyinstytucjonalnych i procesów decyzyjnych,
- B. mając na uwadze, że ustanawia on ścisłą hierarchię podstawowych aktów prawnych dotyczących działalności finansowej i budżetowej Unii, a tym samym przyczynia się do koniecznego doprecyzowania systemu podejmowania decyzji,

¹ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.

² Dz.U. C 61 E z 10.3.2004, s. 143.

³ Dz.U. C 27 E z 31.1.2008, s. 214.

⁴ Dz.U. C 124 E z 25.5.2006, s. 373.

- C. mając na uwadze, że wieloletnie ramy finansowe (WRF) – które są kilkuletnim planem wydatków odzwierciedlającym priorytety polityczne Unii pod względem finansowym i które określają wysokość wydatków Unii w danym okresie – w myśl traktatu z Lizbony stają się wiążącym aktem prawnym, opartym na nowej specjalnej podstawie prawnej dla przyjęcia rozporządzenia dotyczącego WRF,
- D. mając na uwadze, że brak synchronizacji między WRF a kadencjami Parlamentu Europejskiego i Komisji dotychczas przyczyniał się do okrojenia uprawnień budżetowych Parlamentu, gdyż Parlament często jest związany ramami finansowanymi wynegocjowanymi i przyjętymi za poprzedniej kadencji,
- E. mając na uwadze, że jeżeli nie dokona się żadnych zmian w harmonogramie, podczas niektórych kadencji Parlament nigdy nie będzie w stanie podejmować decyzji budżetowych dotyczących jego samego, gdyż ramy finansowe przyjęte przez poprzedników obejmą całą kadencję,
- F. mając na uwadze, że aktualna mała rozpiętość marginesów dostępnych w poszczególnych pozycjach, a także ograniczona wysokość środków w dostępnych mechanizmach elastyczności utrudniają Unii odpowiednie reagowanie na nieprzewidziane czynniki polityczne oraz grożą pozbawieniem rocznej procedury budżetowej jej sensu,
- G. mając na uwadze, że wejście w życie traktatu z Lizbony wymaga, aby instytucje odpowiedzialne za decyzje finansowe i budżetowe Unii wypracowały porozumienie dotyczące optymalnego przejścia ku nowym aktom prawnym i nowym procedurom decyzyjnym,
- H. mając na uwadze, że aby zapewnić dobre funkcjonowanie Unii Gospodarczej i Walutowej, należy uwzględnić budżet Unii przy koordynowaniu strategii budżetowych państw członkowskich,
- I. mając na uwadze, że na posiedzeniu Rady Europejskiej w dniach 11–12 grudnia 2008 r. potwierdzono, że traktat z Lizbony jest niezbędny, aby umożliwić rozszerzonej Unii funkcjonowanie w bardziej skuteczny, demokratyczny i wydajny sposób, także na arenie międzynarodowej, oraz że określono sposób postępowania, jak również gwarancje prawne w odpowiedzi na obawy wyrażone przez wyborców irlandzkich, tak aby traktat mógł wejść w życie przed końcem 2009 r., nie naruszając celów i dążeń zawartych w traktatach,

Kontekst ogólny

1. z zadowoleniem przyjmuje postępy osiągnięte w traktacie z Lizbony w dziedzinie kontroli demokratycznej i przejrzystości finansów Unii; sygnalizuje, że należy usprawnić i dostosować mechanizmy porozumienia międzyinstytucjonalnego i metody współpracy wewnętrznej, aby umożliwić Parlamentowi pełne korzystanie z nowych uprawnień;

Środki własne

2. wyraża ubolewanie, że jeśli chodzi o środki własne Unii, państwa członkowskie nie wykorzystały okazji do stworzenia systemu rzeczywistych środków własnych Unii, bardziej sprawiedliwego, bardziej przejrzystego, łatwiej dostrzegalnego dla obywateli i podlegającego bardziej demokratycznej procedurze decyzyjnej;

3. w szczególności ubolewa, że nie dokonano żadnych postępów w kwestii zaangażowania Parlamentu w określanie limitów i rodzaju środków własnych, jakimi dysponuje Unia; przypomina, że utrzymany zostaje rozdział między decyzją w sprawie dochodów a decyzją w sprawie wydatków;
4. z zadowoleniem przyjmuje natomiast poczynione wysiłki dotyczące możliwości przyjmowania środków wykonawczych do decyzji w sprawie środków własnych dzięki specjalnej procedurze legislacyjnej, zgodnie z którą Rada stanowi, kwalifikowaną większością głosów, dopiero po uzyskaniu zgody Parlamentu;
5. zwraca się do Rady o jak najczęstsze korzystanie z tej opcji, aby procedura decyzyjna stała się bardziej elastyczna;

Wieloletnie ramy finansowe

6. z zadowoleniem zauważa, że w traktacie z Lizbony nadano formalny status WRF, które stają się aktem prawnie wiążącym; przypomina, że WRF ustanawiają plan wydatków Unii i określają wysokość wydatków Unii w danym okresie, przyczyniając się do poprawy dyscypliny budżetowej;
7. pozytywnie odnosi się do tego, że rozporządzenie ustanawiające WRF będzie podlegało wspólnemu zatwierdzeniu przez Parlament i Radę, w drodze specjalnej procedury;
8. ubolewa jednak, że w traktacie z Lizbony utrzymano wymóg jednogłośnej decyzji Rady w sprawie przyjmowania WRF, co bardzo utrudnia procedurę decyzyjną i sprzyja negocjacjom w formie poszukiwania „najmniejszego wspólnego mianownika”; w konsekwencji zachęca Radę Europejską do skorzystania, gdy tylko będzie to możliwe, z klauzuli pozwalającej jej na przejście – w wyniku jednogłośnej decyzji – do stosowania większości kwalifikowanej przy przyjmowaniu WRF;
9. z żalem zauważa również, że w ramach nowej procedury Parlament ma jedynie prawo do wyrażenia zgody, a nie rzeczywiste uprawnienia do współdecydowania; podkreśla, że zgodnie z traktatem z Lizbony instytucje muszą od początku procedury dokładać wszelkich starań, aby zagwarantować jej ostateczny sukces; zwraca się więc do Rady, aby od początku procedury okazała gotowość do prowadzenia systematycznego dialogu politycznego z Parlamentem w celu pełnego uwzględnienia jego priorytetów;
10. zauważa, że zgodnie z traktatem z Lizbony WRF będą nie tylko określać „kwoty rocznych pułapów środków na zobowiązania z podziałem na kategorie wydatków oraz rocznego pułapu środków na płatności”, lecz również zawierać „wszelkie inne postanowienia wymagane dla prawidłowego prowadzenia rocznej procedury budżetowej”¹;

Okres obowiązywania WRF

11. z zadowoleniem zauważa, że Traktat z Lizbony przewiduje możliwość programowania finansowego na okres pięciu lat, dzięki czemu plany te będą w miarę możliwości zsynchronizowane (pod warunkiem dokonania niezbędnych dostosowań) z kadencjami Parlamentu i Komisji, zgodnie z logiką demokratyczną; podkreśla, że może zająć konieczność dokonania szczególnych ustaleń w związku z wymaganymi przez określone

¹ Art. 312 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

obszary polityki dłuższymi okresami programowania finansowego;

12. popiera zatem wprowadzenie WRF obejmujących pięć lat, ale jest świadom, że uzyskanie idealnej synchronizacji między WRF, kadencją Parlamentu Europejskiego i kadencją Komisji może okazać się trudne z uwagi na fakt, że okres negocjacyjny długości co najmniej jednego roku może okazać się konieczny, aby Parlament i Komisja każdej kadencji mogły podejmować zasadnicze decyzje polityczno-finansowe w czasie trwania swojego mandatu;
13. za bardzo pozytywne uważa włączenie WRF w ogólną logikę strategicznego planowania międzyinstytucjonalnego – idea ta została zresztą wzmocniona w traktacie z Lizbony – co zaproponowano w sprawozdaniu Komisji Spraw Konstytucyjnych w sprawie równowagi instytucjonalnej¹;
14. popiera przedstawioną w tym sprawozdaniu propozycję mówiącą, że każde nowe kolegium komisarzy podczas prezentacji swojego „programu w zakresie prawodawstwa” musiałyby przedstawić propozycje dotyczące tych linii ram finansowych, które uważa za niezbędne do realizacji priorytetów politycznych swojego mandatu – priorytetów, które następnie, po międzyinstytucjonalnym uzgodnieniu programu prawodawstwa, byłyby rozwijane poprzez realizację propozycji zawartych w WRF;
15. uważa ponadto, że już podczas debat na posiedzeniu plenarnym i przesłuchań przed komisjami parlamentarnymi kandydat na przewodniczącego Komisji powinien być w stanie przedstawić informacje o przewidywalnych finansowych konsekwencjach celów politycznych, do których realizacji zamierza dążyć nowa Komisja;
16. podkreśla, że przejście do wspomnianego wyżej pięcioletniego systemu planowania finansowego może wymagać przedłużenia okresu obowiązywania obecnych WRF do 2016 r. włącznie, a także ich przystosowania, tak aby przyszłe WRF obejmujące okres pięcioletni weszły w życie najpóźniej na początku 2017 r.²; zaleca, żeby negocjacje dotyczące przyszłych WRF zostały zamknięte w każdym przypadku na koniec pierwszego kwartału 2016, tak aby można było prowadzić procedurę budżetową na rok 2017 z uwzględnieniem parametrów ram obowiązujących już na rok 2017;
17. podkreśla, że negocjacje powinny być prowadzone w sposób umożliwiający instytucjom założenie wejścia w życie nowych WRF już od roku 2016;
18. uważa, że przedłużenie i przystosowanie obecnych WRF powinny zostać uwzględnione podczas najbliższego przeglądu śródkresowego w roku 2010;

Elastyczność

¹ Sprawozdanie Dehaene z dnia 18 marca 2009 r. w sprawie wpływu traktatu z Lizbony na rozwój równowagi instytucjonalnej w Unii Europejskiej, (A6-0142/2009).

² Według tabeli umieszczonej w sprawozdaniu Komisji Budżetowej z dnia 26 lutego 2009 r. na temat przeglądu śródkresowego ram finansowych 2007-2013 (A6-0110/2009):

Rok przyg. bud	2008 2009	2009 2010	2010 2011	2011 2012	2012 2013	2013 2014	2014 2015	2015 2016	2016 2017	2017 2018	2018 2019	2019 2020
				Kadencja 2004 / 2009								
2009 / 2014 WRF	2014 / 2019 Przegląd 2007/2013						2013/2016			2017/2021		

19. podkreśla, że prawnie wiążący charakter WRF wymaga wprowadzenia obecnie bardziej niż kiedykolwiek większej elastyczności, tak aby Unia miała możliwość reagowania na nieprzewidziane wyzwania w sposób wystarczająco giętki i skuteczny, zarówno na terenie Unii Europejskiej, jak i poza jej granicami;
20. zwraca uwagę na fakt, że zgodnie z traktatem z Lizbony okres ważności pułapów przewidzianych na ostatni rok oraz innych postanowień WRF zostanie przedłużony, jeżeli nie uda się przyjąć nowych WRF przed wygaśnięciem poprzednich WRF; uważa, że stanowi to dodatkowy argument za większą elastycznością;
21. podkreśla w tym świetle znaczenie wzmocnienia z jednej strony mechanizmów elastyczności w obrębie poszczególnych działów i pomiędzy nimi, a z drugiej strony poprzez wyspecjalizowane i mobilne fundusze elastyczności poza marginesami;
22. przypomina, że Komisja Budżetowa będzie miała sposobność wypowiedzenia się na ten temat podczas przyjmowania swojego sprawozdania dotyczącego śródkresowego przeglądu WRF 2007-2013;

Przejście od porozumienia międzyinstytucjonalnego do WRF

23. przypomina, że w stosownym czasie przed wejściem w życie traktatu z Lizbony należy wypracować porozumienie między instytucjami dotyczące sposobu przejścia od obecnego porozumienia międzyinstytucjonalnego do WRF zawartych w akcie prawnym przewidzianym w traktacie z Lizbony; przypomina, że niezbędny jest okres ośmiu tygodni na przeprowadzenie kontroli projektów aktów prawodawczych przez parlamenty krajowe;
24. w związku z tym jest zdania, że trzeba będzie osiągnąć porozumienia w sprawie rozmieszczenia przepisów, które obecnie są zawarte w porozumieniu międzyinstytucjonalnym, a które muszą zostać przesunięte do nowych WRF, w sprawie przepisów, które znalazłyby się w przyszłym rozporządzeniu finansowym, lub też w sprawie przepisów, które uzasadniałyby, w stosownych przypadkach, utrzymanie porozumienia międzyinstytucjonalnego – ewentualnie wzbogaconego o nowe przepisy – w sprawie współpracy budżetowej; przypomina, że tego podziału przepisów obecnego porozumienia międzyinstytucjonalnego należy dokonać z uwzględnieniem kryteriów określonych w samym traktacie z Lizbony;

Roczna procedura budżetowa

25. z dużym zadowoleniem przyjmuje zniesienie rozróżnienia między wydatkami obowiązkowymi a wydatkami nieobowiązkowymi, z czego wynika prawo Parlamentu do wspólnego decydowania z Radą o wszystkich wydatkach Unii na takich samych warunkach;
26. podkreśla, że zniesienie rozróżnienia na wydatki obowiązkowe i wydatki nieobowiązkowe nie jest sprzeczne ze spoczywającą na Unii powinnością przestrzegania zobowiązań finansowych, oraz z zadowoleniem zauważa, że w myśl traktatu z Lizbony Parlament, Rada i Komisja mają zapewniać „dostępność środków finansowych umożliwiających Unii wykonywanie jej zobowiązań prawnych wobec stron trzecich”¹;

¹ Art. 323 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

27. zauważa, że zmiany w procedurze rocznej powinny prowadzić do jej uproszczenia poprzez wprowadzenie jednego czytania dla każdej instytucji oraz uruchomienie kilku mechanizmów mających ułatwiać porozumienie między obydwoma organami władzy budżetowej; podkreśla, że zmiany te powinny prowadzić do ograniczenia biurokracji;

Rola Komisji

28. podkreśla wzmocnienie roli przyznanej Komisji, która nabywa prawo inicjatywy w sprawach budżetowych i może modyfikować swój projekt budżetu do chwili powołania komitetu pojednawczego;

29. z zadowoleniem zauważa, że traktat przewiduje również, iż do Komisji należy podejmowanie wszelkich koniecznych inicjatyw mających na celu zbliżenie stanowisk Parlamentu i Rady podczas prac komitetu pojednawczego, a tym samym zachęca Komisję, aby w pełni odgrywała rolę mediatora między Parlamentem a Radą z myślą o osiągnięciu porozumienia;

Zupełnie nowe podejście

30. zwraca uwagę na fakt, że nowa procedura przewiduje tylko jedno czytanie projektu budżetu przez każdą instytucję; podkreśla, że nowa procedura i jedno czytanie w rzeczywistości nie pozwalają instytucjom zmienić swojego stanowiska w drugim czytaniu, co było możliwe dotychczas; jest w związku z tym przekonany, że procedura ta wymagać będzie od Parlamentu uściślenia swych priorytetów politycznych na wcześniejszym etapie oraz odpowiedniego dostosowania swego operatywnego podejścia i organizacji umożliwiającej osiągnięcie wszystkich wyznaczonych celów;

31. przypomina, że w czytaniu tym należy potwierdzać polityczne priorytety Parlamentu, lecz powinno ono dawać również możliwość znalezienia porozumienia z Radą na zakończenie prac komitetu pojednawczego (lub umożliwić Parlamentowi ponowne głosowanie nad jego poprawkami zdecydowaną większością w przypadku przyjęcia przez Parlament i odrzucenia przez Radę tekstu powstałego w wyniku prac komitetu pojednawczego);

32. podkreśla w tym kontekście wagę zachowania pragmatycznego kalendarza, podobnego do obecnego, wzywając jednocześnie do wprowadzenia w stosownym czasie mechanizmów pojednania; przypomina ponadto, że wprowadzenie nieformalnych mechanizmów dialogu między instytucjami ma zasadnicze znaczenie dla ułatwienia porozumienia przed rozpoczęciem procedury i w trakcie jej trwania;

33. jest przekonany, że traktat z Lizbony wzmocni uprawnienia Parlamentu, pod warunkiem że zapewni on sobie środki umożliwiające skuteczne zarządzanie napiętym kalendarzem oraz zwiększoną potrzebą antycypacji wynikających z nowej procedury;

34. uważa, że w przyszłości rezolucja Parlamentu poprzedzająca pierwsze posiedzenie pojednawcze będzie miała większe znaczenie, ponieważ umożliwi Parlamentowi formalne wypowiedzenie się na temat priorytetów budżetowych na nadchodzący rok budżetowy, bez uwarunkowań natury taktycznej wynikających ze stanowiska Rady wobec projektu budżetu; uważa, że w ten sposób rezolucja ta pozwoli instytucjom na wyraźne uświadomienie sobie priorytetów Parlamentu przed negocjacjami międzyinstytucjonalnymi; dodaje, że zapewni to również Parlamentowi Europejskiemu możliwość przedstawienia pewnych wstępnych wytycznych dotyczących pilotażowych projektów i działań przygotowawczych;

35. przypomina, że priorytety te będą w dużym stopniu wykorzystywane przez Parlament jako wytyczne przy czytaniu projektu budżetu, a także stanowić będą mandat negocjacyjny na negocjacje w ramach komitetu pojednawczego;
36. podkreśla znaczenie zorganizowania w lipcu trójstronnego dialogu, aby umożliwić każdej instytucji wyraźne określenie priorytetów pozostałych stron i pozwolić Parlamentowi na poinformowanie pozostałych instytucji o treści lipcowej rezolucji w sprawie projektu budżetu;
37. podkreśla korzyści wynikające z nawiązania dogłębnego dialogu – przy przestrzeganiu własnych kompetencji każdej strony – z równoważnymi komisjami w parlamentach krajowych w sprawie projektu budżetu i priorytetów Parlamentu Europejskiego w ramach rocznej procedury budżetowej;

Komitet pojednawczy

38. podkreśla znaczenie, jakiego nabierze w przyszłości komitet pojednawczy jako organ rozwiązujący rozbieżności polityczne między dwoma organami władzy budżetowej; przypomina, że zadaniem komitetu będzie osiągnięcie w ciągu 21 dni porozumienia w sprawie kompromisowego tekstu, który wejdzie w życie, jeżeli nie zostanie odrzucony przez władzę budżetową; uważa, że członkowie komitetu powinni znajdować się na bardzo wysokim szczeblu politycznym;
39. wyraża zadowolenie z faktu, że traktat z Lizbony nadaje Parlamentowi decydującą rolę na zakończenie procedury; zauważa bowiem, że:
 - tekst komitetu pojednawczego („wspólny projekt”) nie będzie uważany za przyjęty, jeżeli sprzeciwi się temu Parlament (większością zasiadających w nim posłów);
 - jeżeli Rada odrzuci wspólny projekt, a Parlament go zatwierdzi, projekt ten wejdzie w życie w niezmienionej postaci albo Parlament będzie mógł narzucić poprawki, które przyjął podczas czytania projektu budżetu kwalifikowaną większością głosów (większość zasiadających w nim posłów i trzy piąte oddanych głosów);
40. podkreśla, że wskazane byłoby, aby delegacji Parlamentu do komitetu pojednawczego przewodził przewodniczący Komisji Budżetowej, a w jej skład wchodził, w razie potrzeby i bez uszczerbku dla politycznego charakteru powoływania swoich członków przez grupy polityczne, poza członkami tejże komisji, członkowie wyspecjalizowanych komisji parlamentarnych, w przypadku gdy przedmiotem negocjacji jest konkretna kwestia z zakresu ich obszaru polityki;
41. zachęca Radę do szybkiego znalezienia porozumienia z Parlamentem w sprawie funkcjonowania komitetu pojednawczego;
42. uważa ze swojej strony, że komitet pojednawczy powinien móc odbywać posiedzenia co najmniej dwukrotnie na najwyższym szczeblu politycznym, jeżeli jest to niezbędne dla osiągnięcia porozumienia, a jego posiedzenia powinien poprzedzać trójstronny polityczny dialog przygotowawczy, zgodnie z tradycyjną formułą; przypomina, że przedstawiciele Rady uczestniczący w tych posiedzeniach powinni posiadać polityczny mandat negocjacyjny;

43. proponuje, aby prace były przygotowywane przez międzyinstytucjonalną grupę przygotowawczą składającą się z generalnego sprawozdawcy i przedstawicieli grup politycznych ze strony Parlamentu oraz ze stałego przedstawiciela kraju sprawującego przewodnictwo Unii, którego będą mogli wspomagać dwaj inni wiceprzewodniczący z ramienia trojki;
44. przypomina również, że instytucje powinny osiągnąć porozumienie co do członków sekretariatu tego komitetu, który prawdopodobnie powinien składać się z urzędników obu organów władzy budżetowej oraz pracować przy wsparciu Komisji;

Kwestie polityki rolnej

45. zwraca uwagę na fakt, że zasada, według której Komisja nie może już zmienić swojego projektu po zwołaniu komitetu pojednawczego nie pozwala na przedstawienie jesienią tradycyjnego pisma w sprawie poprawek w celu uwzględnienia zaktualizowanych przewidywań dla polityki rolnej oraz jej skutków budżetowych; uważa, że w takim przypadku najbardziej odpowiednią procedurą byłoby przedstawienie przez Komisję – jeżeli zajdzie taka potrzeba – specjalnego projektu budżetu korygującego (specjalnego budżetu korygującego dla sektora rolnictwa”) po ostatecznym ustaleniu wszystkich danych dotyczących rolnictwa;

Stosunki z władzą prawodawczą

46. podkreśla, że paralela między objęciem wszystkich wydatków Unii władzą budżetową Parlamentu oraz prawie zupełne objęcie dziedziny legislacyjnej procedurą współdecyzji wymaga szerszego uwzględnienia budżetowego wymiaru działalności legislacyjnej; uważa, że w tym celu należy nasilić współpracę między Komisją Budżetową a komisjami sektorowymi w celu należytego uwzględnienia skutków działalności legislacyjnej Parlamentu dla kwestii finansowych, w szczególności w odniesieniu do wpływu na wieloletnie ramy finansowe oraz budżet roczny; proponuje w związku z tym, aby w skład legislacyjnych komitetów pojednawczych w dziedzinach mających skutki finansowe wchodził jeden członek Komisji Budżetowej; przypomina w związku z tym o pracach grupy roboczej ds. reformy parlamentarnej, zwłaszcza w kwestii szczególnych form współpracy pomiędzy komisjami parlamentarnymi przy opracowywaniu trzeciego sprawozdania okresowego;
47. przypomina ponadto, że traktat z Lizbony nakłada na wszystkie instytucje Unii obowiązek dbania o przestrzeganie dyscypliny budżetowej; przypomina, że wewnętrzne przepisy Parlamentu przewidują już specjalną procedurę, której celem jest przestrzeganie tej zasady; uważa, że procedura ta powinna stać się wykonalna i skuteczna;

Rozporządzenie finansowe

48. wyraża zadowolenie z faktu, że rozporządzenie finansowe stanie się rozporządzeniem przyjmowanym przez Radę i PE w ramach zwykłej procedury prawodawczej (procedury współdecyzji) po wydaniu opinii przez Trybunał Obrachunkowy;
49. przypomina, że traktat z Lizbony zawiera główne przepisy do zastosowania w celu rozróżnienia między przepisami obecnego porozumienia międzyinstytucjonalnego, które powinny zostać zachowane w przyszłym porozumieniu międzyinstytucjonalnym a przepisami, które powinny raczej zostać ujęte w wieloletnich ramach finansowych;

50. zauważa jednak, że rozporządzenie finansowe powinno zawierać wszystkie przepisy niezbędne dla określenia procedury zgodnie z przepisami Traktatu¹; uważa, że takie sformułowanie objęłoby funkcjonowanie komitetu pojednawczego, mechanizm progowy i oczywiście aktualizację przepisów rozporządzenia finansowego, których bezpośrednio dotyczą zmiany wprowadzone traktatem z Lizbony (tj. zniesienie klasyfikacji wydatków na obowiązkowe i nieobowiązkowe, nowa procedura współdecyzji w przypadku przeniesienia środków itp.);
51. uważa, że ogromne znaczenie ma osiągnięcie przez instytucje porozumienia politycznego w tych sprawach w stosownym czasie, tak aby można było wprowadzić niezbędne zmiany do rozporządzenia finansowego zgodnie z nową procedurą po wejściu w życie traktatu z Lizbony oraz, w razie potrzeby, podjąć tymczasowe postanowienia umożliwiające niezakłóconą kontynuację procedury budżetowej;
52. zachęca Komisję do przedstawienia w stosownym czasie wniosku, którego celem będzie umożliwienie Parlamentowi i Radzie znalezienie porozumienia w sprawie zastosowania rozróżnienia, o którym mowa w ust. 49, do treści obecnego porozumienia międzyinstytucjonalnego;
53. uważa, że nie należy mylić takiego dostosowania rozporządzenia finansowego z przeprowadzanym co trzy lata przeglądem rozporządzenia, przewidzianym na 2010 r.;

Skutki budżetowe zmian instytucjonalnych oraz nowych uprawnień Unii

54. zauważa, że wejście w życie traktatu z Lizbony będzie miało również wpływ na budżet Unii w związku ze zmianami, jakie wprowadza on na szczeblu instytucjonalnym, w szczególności poprzez podniesienie Rady Europejskiej do rangi instytucji oraz utworzenia stałego przewodnictwa i stanowiska wysokiego przedstawiciela, a także Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych wspierającej jej działanie;
55. potwierdza już teraz zamiar pełnego wykonywania swoich uprawnień budżetowych w odniesieniu do zmian instytucjonalnych i podkreśla znaczenie, jakie ma osiągnięcie w odpowiednim czasie porozumienia z Radą w sprawie finansowania Rady Europejskiej, a w szczególności stałego przewodnictwa, a także w sprawie finansowania przyszłej Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych; podkreśla, że finansowanie tej służby powinno znajdować się pod całkowitą kontrolą władzy budżetowej;
56. wskazuje, że w ramach WPZiB oraz wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony traktat z Lizbony przewiduje ustanowienie nowych procedur w celu udzielenia szybkiego dostępu do budżetu Unii i utworzenia funduszu początkowego ze składek państw członkowskich; niemniej podkreśla, że wszelkie działania zewnętrzne Unii powinny co do zasady być finansowane ze środków Wspólnoty i tylko w drodze wyjątku – w nadzwyczajnych okolicznościach – w oparciu o wkłady spoza budżetu Unii;
57. stwierdza, że traktat z Lizbony będzie miał również wpływ, chociaż ograniczony, kolejno na nowe specjalne uprawnienia nadane Unii; oświadcza, że jest gotowy do przeanalizowania we właściwym czasie konkretnych skutków wykonywania tych nowych uprawnień; uważa, że wszystkie te uprawnienia na pewno nie będą wykonywane

¹ Zgodnie z art. 322 ust. 1 lit. a) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej powinien on zawierać „zasady finansowe określające w szczególności warunki uchwalania i wykonywania budżetu”.

natychmiast po wejściu w życie traktatu z Lizbony, lecz w miarę opracowywania związanych z nimi wniosków legislacyjnych; uważa jednak, że nie powinny one być finansowane ze szkodą dla finansowania obecnych działań Unii;

Koordinacja z budżetami krajowymi

58. wzywa parlamenty krajowe do corocznego udziału we wspólnej debacie publicznej na temat wytycznych do polityk budżetowych na szczeblu krajowym i wspólnotowym, poprzedzającej rozpatrywanie odnośnych projektów budżetu, tak aby już na samym początku wprowadzić wspólne ramy refleksji umożliwiające koordynację polityk krajowych państw członkowskich, z jednoczesnym uwzględnieniem wkładu wspólnotowego;
59. zaznacza, że decyzję o podziale wydatków budżetowych Unii w związku z głównymi celami Unii znacznie wyjaśniałoby publikowanie każdego roku przez wszystkie państwa członkowskie krajowych, i ewentualnie regionalnych, środków budżetowych, które są przeznaczane na realizację przedmiotowych celów;
 - o
 - o
 - o
60. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji, jak również parlamentom państw członkowskich.